

ad Benaadningsveien kunne estergives, fordi den Bedkommende havde opnaaet Befalingsmands Grad, at Bestemmelsen blev udeladt i den nye Lov, men man har efter min Mening ikke fyldigt nok taget dette i Betragtning, saaledes som det fremgaar af Artiklen i det offentlige Blad. Ja, jeg har for et Par Aar siden hørt sige, at der gives Tilfælde, i hvilke en Officer er bleven afflediget i Raade og med Pension — jeg veed dog ikke, om det har været i den værnepligtige Alder eller ud over denne — angivende Svagthed som Grund for sin Affedsbegjering, men uden at der har foreligget nogen Kassationskommissions Dom, og medens der har været Opinion for, at Bedkommende ved sin Afgang burde have haft noget ganske Andet end Pension. Der er derfor al Anledning efter Forholdene og efter visse Tilfælde, som man er bekendt med, at holde i sit hele Omfang strengt overhensigten med at udelade den omtalte Bestemmelse i den gamle Værnepligtslov. Men at Meningen med Bestemmelsens Udeladelse skulde have været den, at Værnepligtige, som uden mindste Skyld og Brøde ere blevene utjenstydige, skulle begynde forfra som Menige ved et underordnet Korps, er der vistnok ingen af dem, som have haft med denne Sag at gjøre, enten i eller udenfor Salen, der har tænkt paa. Jeg skal endvidere minde om, at den Bedkommende ved at behandles paa den Maade, som anført, er gaaet glip af en meget væsentlig Ret, som er tilfikkret Militærarbeidere, og som omhandles i Værnepligtslovens § 22. Der hedder det nemlig: „Nummerbygningen maa finde Sted, forinden nogen af de Paagjældende er indtraadt i Tjeneste o. s. v.“ Det er en særegen Ret, der er tilfikkret alle Militærarbeidere, at de kunne bytte Nummer indbyrdes, men der forlanges kun, at det besørjes, inden nogen af de Paagjældende er indtraadt i Tjeneste. Men denne Mand er aldeles udelukket derfra, idet han allerede tidligere var indtraadt til Tjeneste. Det ses saaledes, at der er flere Bestemmelser i Loven, som bestemte tale imod en saadan Behandling, medens den almindelige Regel i Lovgivningen er den at fordele Byrden saa ligelig som muligt, og derfor at tage dem, der have den korteste Uddan-

nelse, først. Alle saadanne Bestemmelser og hele den Mand, der gaar igjennem Lovgivningen, vidner imod den Afgjøvelse, der har fundet Sted. Kunde man paavise mig en eneste positiv Bestemmelse, der gav Ret til den brugte Fremgangsmaade, da skulde jeg, selv om det var en noget haartrukken Fortolkning, finde mig deri; men det tror jeg, man vil blive mig Svar skyldig paa, og, hvor mangelfuldt man end kan have lavet den vedkommende kongelige Anordning, der fastsætter de almindelige Regler, som omhandles i Værnepligtslovens § 25, og andre lignende Forhold, tror jeg, at det vilde have været mere korrekt at indse denne Mangel og at faae den afhjulpen paa lovlig Maade itide, end at gjøre selv blot en enkelt Mand Uret.

Krigsministeren: Fortsættelsen af denne Diskussion viser mig tydelig, hvad jeg maatte strar burde have gjort opmærksom paa, da jeg før havde Ordet, at den ærede Rigsdagsmand burde have stillet sin Forespørgsel til Justitsministeren eller i alt Fald til Justitsministeren og Krigsministeren i Forening. Jeg tror, at jeg, ved hvad jeg før har meddelt, tilstrækkelig har oplyst, at der fra Krigsministeriets Side saavel i dette Tilfælde som i lignende tidligere Tilfælde er gjort, hvad der kunde gjøres for at lette de Paagjældende den Lod, der har truffet dem. Naar den ærede sidste Taler yttrede, at der hverken i Lovgivningens Mand eller i dens Bogstav var Noget, som hjemlede Ret til at bruge den Fremgangsmaade, der er brugt, men at Grunden dertil alene var at søge i de administrative Bestemmelser, formoder jeg, han sigtede til den kongelige Anordning af 17de September 1869, men den eksisterer, og saalænge den har usvækket Kraft, maa det være den paagjældende Autoritets Pligt at rette sig efter den. Den ærede foregaaende Taler undrede sig over, at det kunde være saa overordentlig knapt med Hestepasfere i et agerbrugende Land som Danmark; men det er dog virkelig Tilfældet, og Krigsministeriet har gjenatagne Gange henvendt sig til Justitsministeriet, for at det skulde indstærpe Sessjonerne, dels at sørge for, at denne Klasse af Militærarbeidere